

handler om såvel store som små politiske beslutninger.

På baggrund af de ting, som jeg her har redegjort for, støtter vi altså ikke beslutningsforslaget.

Kl. 17:13

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det den radikale ordfører, hr. Morten Helveg Petersen.

Kl. 17:14

(Ordfører)

Morten Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget. Der har været anført en række argumenter for, hvorfor det ikke er hensigtsmæssigt at husstandsomdele traktaten. De gør, at vi for vores vedkommende heller ikke kan tiltræde forslaget. Vi tillægger EU-oplysningen betydelig vægt. Der er også nye måder at kommunikere og indhente informationer på, der gør, at vi ikke finder det relevant med en egentlig fysisk husstandsomdeling. Man må kunne udnytte de økonomiske midler langt mere fornuftigt end det, forslaget her indebærer.

Så i øvrigt en enkelt bemærkning i forlængelse af den strid, vi har med regeringen og Dansk Folkeparti om netop EU-oplysning: Det virker altså noget forunderligt, at man her slår sig op på og gør sig til talsmand for at bruge en masse penge på en husstandsomdeling, som vi mildest talt finder har en meget tvivlsom informationsværdi set i forhold til, hvad man i øvrigt kan få fra EU-Oplysningen, internettet, og hvad ved jeg, når vi samtidig sidder og diskuterer med regeringen og regeringen er løbet fra en klokkeklar aftale om en flerårig oplysningsindsats på selv samme område. Vi har altså i forhold til, hvad Dansk Folkeparti foreslår her i dag, og i forhold til, hvad Dansk Folkeparti generelt foreslår på EU-oplysningsområdet, lidt svært ved at få tingene til at hænge sammen.

Alt det her for at sige, at vi ikke kan støtte det forslag, som vi her behandler.

Kl. 17:15

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren fra Enhedslisten, hr. Per Clausen.

Kl. 17:15

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Der er jo ikke nogen tvivl om, at det ville være godt og nyttigt med en intensiveret indsats for at skabe oplysning om EU. Det er sikkert også rigtigt, at man godt kunne forestille sig andre og

mere effektive metoder til det end at udsende Lissabontraktaten.

Man kan jo sige, at Lissabontraktaten på en måde er meget illustrativ, for ved at befolkningen fik kendskab til den, ville den få kendskab til det uigennemskuelige bureaukrati og det uigennemskuelige regelsæt, som EU kaster ud over den beslutningsproces, der er her i Folketinget, og det kunne selvfølgelig være nyttigt nok.

På den anden side er der jo en vis risiko for, at de mennesker, der går i gang med at læse Lissabontraktaten, ville gå i stå, inden de kom til det sted, hvor de vigtige pointer var. Og der er der jo nogle, der sommetider siger, at det så nok ville være skadeligt for EU-begejstringen i den danske befolkning, og man kan selvfølgelig ikke udelukke, at det ville være sådan.

Personligt har jeg den opfattelse, at det, der var det fantastiske i forfatningstraktaten, da den blev fremlagt, jo var, at den var skrevet sådan, at folk kunne forstå, hvad det var, der stod. Det førte til en fantastisk oplysning om EU's reelle formål i Syd- og Mellemeuropa, fordi de ideologiske grundpræmisser i EU kom tidligt frem i forhold til forfatningstraktaten, og det blev pludselig meget nemmere at diskutere EU's konkrete indhold. Indtil da havde man haft en meget positiv, sådan lidt resigneret holdning om, at EU nok bare var sådan noget, der neutralt administrerede samfundet og det internationale samarbejde på bedst mulig vis. Så derfor mener jeg sådan set, at forfatningstraktaten i forhold til andre europæiske lande var afgørende for at skabe en langt større forståelse for, hvad det er, EU's formål og indretning går ud på, og det tror jeg Lissabontraktaten får svært ved.

Når vi ikke er fuldstændig afvisende over for Dansk Folkepartis forslag, er det jo, fordi vi savner alternative bud. Det alternative ved de bud, der kommer, er sådan set, at man siger, at folk jo kan hente de informationer, de ønsker. Men nu er det jo ikke sådan, at de politiske partier, som stemte ja til Lissabontraktaten, i forbindelse med valgkampen og i forbindelse med den brede folkelige debat har gjort meget forsøg på at gøre det klart for folk, hvor store forandringer der faktisk sker i kraft af Lissabontraktaten, f.eks. i forhold til vores forbehold.

Når man tænker på de lidt højstemte indlæg, som nogen havde herinde i Folketingssalen, da vi tredjebehandlede Lissabontraktaten, kan man godt undre sig over den manglende entusiasme i forhold til at gå ud og sælge indhold og bud-